

Hồi 5

Trùng Dương dùng “Nhất Dương chỉ công” đánh đổ tảng đá xong, từ trong hang nhảy vọt ra, nhìn vào phiến đá thấy lỗ sâu, lỗ sâu, lỗ chỗ, nông sâu không nhất định.

Ba tháng đầu chỉ sâu vào độ vài phân, bắt đầu tháng thứ tư sâu vào độ chừng một tấc, đến mấy tháng gần đây đã vào tới năm tấc.

Chu Bá Thông hết sức kinh ngạc, tròn tròn đôi mắt, lắc đầu lè lưỡi:

- Trời ơi! Thứ võ công này chắc đệ tử có khổ công luyện tập cả một đời người chắc cũng không thể nào thành công được!

Chu Bá Thông nói rất đúng vì Trùng Dương may nhờ ăn được Trùng Sâm nên nội công rất cao mới có thể tập luyện nội. Sau này tất cả các đồ đệ của Trùng Dương là “Toàn Chân thất tử” không một ai luyện thành, về thể mà về sau môn “Nhất Dương chỉ công” bị thất truyền (hồi sau sẽ nói tới).

Vương Trùng Dương sau khi luyện thành môn Nhất Dương chỉ công, Thanh Hư chân nhân hết sức vui mừng, mười phần khen ngợi, lại truyền thụ thêm cho khẩu quyết về cách vận dụng. Ước chừng nửa năm nữa, lúc đó Thanh Hư chân nhân lại cho Trùng Dương hạ san. Trước khi lên đường, Thanh Hư chân nhân căn dặn:

- Đồ nhi, lần này ta cho con hạ sơn lần thứ bậ Từ nay con có môn võ công “Nhất Dương chỉ công” thì con đã trở thành võ lâm đệ nhất, không còn ai là địch thủ của con. Bao nhiêu võ công của “Toàn Chân phái” ta đã truyền hết cho con, nhưng con phải nghe ta, không được sử dụng võ công làm điều tàn bạo hay áp bức thế cô! Con phải làm điều nghĩa, vì đời trừ bạo, giúp kẻ khốn cùng, cải hóa người gian ác, vạn bất đắc dĩ mới dùng võ công, không nên trái lời ta dặn.

Vương Trùng Dương kính cẩn, lắng tai nghe lời vàng ngọc của thầy dạy bảo

Thanh Hư chân nhân nói:

- Lần này xuống núi, con phải đi thẳng tới Bắc phương!

Bốn năm về trước Trùng Dương đã từng đi về phương Bắc nhưng mới đi tới tỉnh Tề, Lỗ (tức vùng Sơn Đông bây giờ). Lần này Thanh Hư chân nhân lại căn dặn:

- Con phải đến tỉnh U Yên nhất là khi “Trường Thành” một vùng Yên - Triệu từ xưa đến nay, có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt cần phải kết giao

Trùng Dương tuân lời thầy dạy, bái biệt sư phụ ra đi Chu Bá Thông theo tiễn sư huynh tới ngoài mười dặm.

Một tháng sau, Trùng Dương đi đến tỉnh Yên Kinh (tức Bắc Kinh bây giờ), bắt đầu từ đời Tống khai quốc, Yên Kinh không có trong bản đồ Trung Quốc. Đời Ngũ Đạo tàn, hậu Đường tàn, đại tướng Thạch Kính Đường muốn lên làm vua, xin nước Khiết Đan giúp đỡ diệt được hậu Đường, cắt Yên Vân mười sáu thành cho nước Khiết Đan tức là nước Liêu sau này, thủ đô nước ở tại Yên Kinh. Nhà Tống mới khai quốc có mang quân chinh phạt mấy lần nhưng đều thất bại

Đến đời Tống Chân Tông, nước Liêu lại đem binh đến xâm phạm, bắt buộc vua Tống phải thuận phục, mãi đến đời Bắc Tống mới khuất phục được nước Liêu

Lúc Trùng Dương đến Yên Kinh, nước Liêu vừa bị nước Kim tiêu diệt, vua nước Kinh đổi tên thành Thượng Kinh.

Trùng Dương từ Thừa Thiên môn định vào thành, bỗng trông thấy một đám người quần áo lam lũ, mặt mày dơ bẩn, đằng sau lưng người nào, người nấy đều mang một cái bị. Từ cách ăn mặc và đồ dùng của họ, ai cũng có thể biết đó là một đám khát thực, nhưng trong tay mỗi người đều cầm một chiếc gậy ngắn sơn màu đỏ chói

Vương Trùng Dương đã thấy kỳ lạ, đi được một quãng nữa gặp một đám đông khác tay cũng cầm cái gậy màu đỏ như trên. Không dẫn được tính tò mò, chàng lại gần hỏi một ông lão bán bánh ở cạnh đường:

- Lão bá! Những người hành khất này, có chuyện chi vui mừng, nên họ mới cầm những cây gậy màu đỏ, có phải thế không?

Người bán bánh gật đầu cười nói:

- Đúng lắm, ngày hôm nay là ngày đại hội của các khát bang. Tất cả các người ăn mày ở Yên Kinh đều họp tại Tây Sơn, ngoại châu thành, cử đại hội để bầu người Bang chủ, là ngày vui mừng của họ, nên ai ai cũng cầm cây gậy màu đỏ.

Trùng Dương lấy làm lạ bèn nói:

- Ô! Thật là kỳ lạ, đến đi khát thực mà cũng có Bang chủ hay sao

Lão trượng bán bánh cười:

- Khất thực tuy là nghề hèn hạ nhưng cũng có Bang chủ cầm đầu chứ, cũng như chúng ta có Hoàng đế. Công tử hãy đến Tây Sơn mà coi Họ chọn Bang chủ thật là náo nhiệt. Cái bang chọn người Bang chủ là phải tỷ thí tài nghệ. Người nào võ công cao nhất mới được chọn làm Bang chủ!

Trùng Dương nghe nói có cuộc tỷ thí võ nghệ thì xiết bao vui mừng, tự nghĩ:

- Thật may cho ta gặp dịp Cái bang cử hành đại hội để chọn Bang chủ, ta phải tới đó xem võ công của họ cho biết!

Nghĩ đoạn, chàng cảm tạ Ông lão bán bánh, và không vào thành nữa, đi thẳng ra Tây Sơn xem đại hội ăn mừng

Tây Sơn là một vùng ngoại ô Yên Kinh, là một nơi có nhiều danh lam thắng cảnh. Tới nơi, Trùng Dương đã thấy có mấy ngàn người ngồi vòng quanh tại đây, già có, trẻ có, ăn mặc rách rưới, mặt mày lam lũ, toàn là những người khát thực.

Người nào người nấy đều ngồi trên chiếc bị, tay cầm gậy ngắn sơn màu đỏ, đông vô số kể tới sáu bảy ngàn người. Tất cả ngồi im lặng, không ai nói chuyện to nhỏ gì cả. Trùng Dương liếc mắt quan sát.

Chàng bỗng giật mình kinh ngạc, tuy họ ngồi như vậy, mới thoạt trông cứ tưởng như thường, nhưng nhìn kỹ mới thấy là họ đã ngồi theo thế trận “Thái Cực Ất Tụ Đồ”. Chính giữa có một cái vòng tròn nhỏ, trong đó mười sáu người ngồi nghiêm chỉnh, chàng đoán chắc đó là các vị lãnh tụ của Cái bang Nam, Bắc. Có mấy người nét mặt thanh tú, tuổi còn trẻ, mấy người thì tuổi đã quá lục tuần, đầu tóc bạc phơ râu mày trắng xóa

Tất cả mười sáu người đều ngồi chễm chệ Oai nghiêm, chính giữa họ đặt một cây “Lục Trúc trượng”, mọi người đều chăm chú nhìn vào cây trượng đó.

Bỗng thấy mười sáu vị lãnh tụ đều nhất thời đứng dậy, hướng mặt về Tây Sơn, cung kính sụp lạy mấy lạy, rồi mới quay mình trở lại, một vị lão trượng có vẻ nhiều tuổi nhất trong đám đó, râu tóc bạc phơ, cất tiếng sang sảng nói lớn:

- Thưa quý hữu, hôm nay là ngày chúng ta bầu Bang chủ, tất cả quý hữu đã ở trong mười sáu tỉnh Nam Bắc họp tại đây, lúc Khuru bang chủ còn sinh tiền, chưa kịp chỉ định cho ai thừa kế, thì đột nhiên từ trần, bởi thế nên chúng ta phải bầu lại một vị Bang chủ tuyệt đối công bằng, nghĩa là bất cứ ai trong chúng ta đều có quyền tham gia ứng cử, miễn là phải mang cái tuyệt kỹ công phu của mình ra thi thố! Người nào bản lĩnh cao siêu hơn hết thì sẽ được tất cả mọi người ủng hộ, được nhận cây Lục Trúc trượng này và trở thành Bang chủ.

Vị Lão trượng đó nói xong, mọi người đều vỗ tay hoan hô, cổ vũ, vang lên như sấm, huyên náo vô cùng. Mười sáu người ngồi giữa đều là những tay cao thủ đại diện cho mười sáu tỉnh, toàn là những người bản lĩnh cao cường, võ công trác tuyệt. Vị Lão trượng vừa cất tiếng nói là người cầm đầu Cái bang của tỉnh Hồ Nam, tên Tề Kim Chung, biệt hiệu “Thiết Hành Cước”, mấy người lãnh tụ của Cái bang các tỉnh ngồi chung quanh đây thấy Tề Kim Chung dứt lời thì đồng thanh nói:

- Tam Công Công, lão huynh là người đức hạnh, rất xứng đáng là Bang chủ của chúng ta rồi!

Tề Kim Chung vội vàng gạt đi:

- Xin đừng nói thế, tuy liệt vị có lòng yêu mến nhưng đã có câu “trùng dương sóng sau xô sóng trước, hào kiệt anh hùng xuất thiếu niên”, tuổi lão phu

đã quá già rồi, đã trở thành vô dụng, đâu còn dám đảm trách chức vụ Bang chủ. Hôm nay đông đủ các anh hùng hào kiệt, xin các vị hãy biểu diễn công phu của mình để toàn thể chúng ta bầu chọn người làm Bang chủ.

Vừa nói dứt, ở trong đám hành khách bước ra một người trạc độ tứ tuần, đầu cao trọc lóc, người gầy ốm xanh xao nhưng hai đôi mắt sáng như điện.

Hắn ta bước tới trước mặt mười sáu vị lãnh tụ Cái bang, chấp tay vái dài rồi nói:

- Tại hạ họ Chu, tuy bản lãnh chẳng có bao nhiêu, nhưng cũng xung phong ra thi thử một vài tài mọn, xin liệt vị chớ cười!

Mọi người để ý nhìn, và nhận ra đó là Chu A Tú, đã từng có tiếng trên giang hồ, thuộc Cái bang tỉnh Hồ Bắc, A Tú còn có biệt hiệu là “Lại Đầu Quỷ”, mọi người lại vỗ tay hoan nghênh, cổ vũ vang lên như sấm.

Tề Kim Chung giơ cao tay ra hiệu cho mọi người giữ trật tự rồi nói:

- Không nên khách khí, Chu huynh hãy biểu diễn võ công để mọi người thưởng lãm, nếu võ công cao siêu thì chúng tôi sẽ tôn Chu huynh lên làm Bang chủ.

Chu A Tú đáp:

- Không dám, không dám, tiểu đệ ra đây cốt để mua vui mở đầu cho cuộc biểu diễn mà thôi, chứ tài nghệ của tiểu đệ có ra gì mà làm trò cười cho liệt vị, xin miễn thứ!

Dứt lời, Chu A Tú mang ba phiến đá lớn, mỗi phiến ước nặng năm, sáu chục cân, đoạn họ Chu hai tay bê một phiến đá tung lên cao ước hơn ba trượng đến lúc phiến đá rồi xuống, họ Chu đưa đầu ra hứng chịu

Một tiếng “ầm” khô khan phát ra, viên đá trúng đầu họ Chu bật vỡ ra thành nhiều mảnh, bụi bay mù mịt. Tất cả mọi người đều vỗ tay tán thưởng. Trùng Dương thấy vậy cũng thềm kính phục và biết họ Chu đã dùng thế võ công “Đầu Chùy Quán Đỉnh”. Nội công hắn ta đã luyện tới mức đó cũng quả là mất nhiều công phụ. Lại thấy Chu A Tú bung phiến đá thứ hai tung lên trời, lần này họ Chu dùng nhiều sức mạnh nên phiến đá to lớn bay vút lên không trung, cao ước chừng năm sáu trượng.

Khi tảng đá rơi gần xuống đất, mọi người định nhìn họ Chu lại dùng chiếc đầu rắn như sắt để đối phó, nhưng không ngờ họ Chu đã lộn đầu xuống đất dùng hai chân đá ngược trở lại, một tiếng “bốp” khô khan vang lên, phiến đá bị hai ngón chân của họ Chu đập mạnh đã vỡ tan ra làm nhiều mảnh.

Họ Chu lộn phất người trở lại nhanh như cắt tung nốt phiến đá thứ ba lên và khi phiến đá rơi xuống, Chu A Tú đưa ngực ra đỡ và nghe đến “bùng” một tiếng, đá cũng vỡ tan tành.

Lúc đó mọi người đều vỗ tay rầm rầm và có nhiều tiếng hô to:

- Hảo thần lực! Hảo thần lực!

Nhất là Cái bang ở Hồ Bắc, có người quát lớn:

- Chu ca ca đáng làm Bang chủ lắm!

Trong Cái bang tỉnh Giang Tô có tiếng cười ha hả:

- Khoan đã, tại hạ tuy tài hèn nhưng cũng xin biểu diễn vài môn võ công để quý vị coi chơi!

Vừa dứt lời, một người tuổi ngoại tứ tuần, nét mặt choắt cheo xanh lét như dưa leo, đầu tóc rối bù, người gầy như cây tre từ trong bước ra, Chu A Tú nhận ngay ra người đó là Kim Tam Nguyên có biệt hiệu là Lãnh Vô Thường có tiếng trong võ lâm, nhưng ít cùng ai giao địch, Chu A Tú cũng không dám coi thường, vội chấp tay vái chào rồi nói:

- Kim đại ca, chắc có điều chi chỉ giáo

Kim Tam Nguyên cũng vội chấp tay đáp lễ và nói:

- Vừa rồi Chu huynh dùng nội công phá tan phiến thạch, quả là nội lực phi thường, khiến ai không kính phục. Tiêu đệ cũng xin hiến một thuật môn là tiêu đệ đứng nguyên bất động, nếu Chu huynh dùng đầu húc ba lần đẩy lui được một bước thì tiêu đệ mới bái phục!

Mọi người thấy Kim Tam Nguyên đưa ra điều kiện kỳ lạ như vậy thì vỗ tay âm âm cổ vũ. Kim Tam Nguyên lại quay ra nói với anh em Cái bang Giang Tô:

- Các anh em, anh nào có chén, xin lấy cho tôi hai bát nước đầy lại đây!

Không hiểu Kim Tam Nguyên định làm trò gì, nhưng lập tức có thanh niên ở trong Cái bang Giang Tô đã đi mượn hai cái chén chứa đầy nước mang tới Kim Tam Nguyên hai tay cầm hai chén nước đầy đứng bình thân nghiêm chỉnh nói:

- Không cứ Chu huynh dùng sức mạnh đẩy lùi tôi lại mà Chu huynh làm người tôi hơi nhúc nhích hai chén nước này sánh ra ngoài một giọt cũng kể như là tôi chịu thua!

Mọi người lại vỗ tay âm âm khen ngợi Kim Tam Nguyên. Chu A Tú thấy Kim Tam Nguyên cầm hai chén nước trên tay và thách đố mình như thế, tỏ ra đối phương có vẻ khinh thường thì không sao nén được lòng tức giận, tuy cũng tự biết rằng Kim Tam Nguyên đã luyện được một môn võ công nổi tiếng trên giang hồ là môn “Âm Nhu”, nhưng với điều kiện mà họ Kim đưa ra chẳng có gì là nguy hiểm cả, thì cười nhạt mà rằng:

- Kim huynh đệ, đã từng nghe danh tiếng của huynh từ lâu, nhân dịp này tôi cũng xin thử sức một phen!

Nói xong, Chu A Tú cong người nhắm ngay ngực Kim Tam Nguyên tận lực húc thẳng đầu vào Mọi người đã vừa thấy cái đầu thật là lợi hại, tuy không nói ra nhưng hết thấy đều nghĩ thầm, dù cho nội công của Kim Tam Nguyên có giỏi

đến đâu thì không bị thương là may lắm rồi, chứ với tám thân gầy gò ốm yếu như thế làm sao đứng cho vững trước sức húc ngàn cân.

Nhưng không ai ngờ, đầu của Chu A Tú húc vào ngực của họ Kim như húc vào một đồng bóng gòn mềm nhũn chẳng phát ra một tiếng động nào cả.

Kim Tam Nguyên vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích, hai bát nước đầy trên tay cũng chẳng sánh ra một giọt nào Cái bang trong Giang Tô vỗ tay hoan hô nhiều nhất.

Vừa ngạc nhiên vừa tức giận, Chu A Tú hít hơi, tập trung nguyên khí vận dụng lên đầu, nhằm thẳng bụng Kim Tam Nguyên lao tới, sức mạnh như vũ bão, có thể vào núi cũng tan. Chu A Tú định ninh phen này có thể hạ được họ Kim để gỡ danh dự, nào ngờ Kim Tam Nguyên phình bụng lên như cái trống đỡ lấy đầu của họ Chu rồi thót bụng vào...

Chu A Tú như cảm thấy một sức mạnh vô hình giữ chặt đầu mình, muốn rút ra cũng không được, hai bên thái dương đau buốt. Họ Kim phình bụng ra một cái thật mạnh, Chu A Tú bật vang ra xa, có tới một trượng ngã ngời xuống đất. Toàn thể Cái bang đều vỗ tay hoan hô Kim Tam Nguyên ầm ầm như sấm dậy.

Thẹn quá hóa giận, không nghĩ đến sự cam kết là chỉ được ba lần dùng đầu công, không được dùng quyền cước, Chu A Tú quật mình đứng lên chẳng nói chẳng rằng tung ngay một ngọc cước nhằm tay phải của Kim Tam Nguyên phóng tới Mọi người đều ồ lên phản đối.

Ngọc cước chỉ cách tay Kim Tam Nguyên trong vài tấc, Lãnh Vô Thường đã nhích tay áo, trong tay áo lao vụt ra một con rắn hoa màu lục nhắm ngay mu bàn chân Chu A Tú mổ tới nhanh như chớp. Không rút chân về kịp, Chu A Tú hét lên một tiếng ngã lăn ngay xuống đất.

Kim Tam Nguyên đương nhiên dùng rắn độc hại người, Cái bang Hồ Bắc nhao nhao lên phản đối hết sức căm phẫn, đồng thời có mấy tay hảo thủ sẵn tay áo xông ra, ý quyết cùng Kim Tam Nguyên một phen sinh tử. Cái bang Giang Tô cũng nhao nhao bên vực Kim Tam Nguyên.

Hai bên đều hùng hổ tưởng hai bên sẽ gây ra một trận tranh đấu giữa hai phe Cái bang, Thiết Hành Cước Tề Kim Chung thấy tình hình như vậy lập tức tay cầm cây Lục Trúc trượng đập mạnh xuống đất ra lệnh:

- Tất cả anh em hãy ngồi xuống, chúng ta còn gia pháp không nên làm mất trật tự!

Tất cả người trong hai phe đều đứng nghiêm và đồng thời cúi đầu về Lục Trúc trượng, vái một cái lui về chỗ cũ.

Mọi người im lặng nghe Tề Kim Chung phân xử. Thoạt tiên Tề Kim Chung ngó Kim Tam Nguyên hỏi:

- Tại sao người lại phạm vào luật tử võ, dùng độc xà hại người!

Kim Tam Nguyên hướng về Thiết Hành Cước kính cẩn thưa:

- Kính thưa tiền bối, vì họ Chu phạm kỷ luật. Trước tử thí, tiểu bối đã giao kết hứa chịu cho Chu A Tú “Tam Hạ Dương Đầu” và không được dùng quyền cước, họ Chu ung chịu, hai lần tấn công thất bại, hẳn lại tự tiện dùng quyền cước, nên bất đắc dĩ tiểu bối phải tung con rắn để tự vệ, tức là “Dĩ Nha Hoàn Nha”, thưa các vị tiền bối như vậy có phải không?

Trùng Dương nghe lão họ Kim nói vậy thì tự nghĩ:

- Tên họ Kim này khẩu khí thật cuồng ngạo, lão có vẻ coi mấy vị trưởng lão của Cái bang không vào đâu cả.

Lúc này mười sáu vị lãnh tụ Cái bang trưởng lão tuy biết rằng lời nói của Kim Tam Nguyên quá cường nhưng Chu A Tú vi phạm luật giao đấu trước nên không biết nói thế nào, thật là tả hữu vi nan.

Tề Kim Chung hừ một tiếng rồi nói:

- Thôi được, không cần phải kể phải trái, Kim Tam Nguyên hãy lấy thuốc giải cứu nguy cho họ Chu đã!

Kim Tam Nguyên ung dung lấy trong bình đựng thuốc đeo ở bên người ra hai viên thuốc gọi hai người tiểu khải đến vực họ Chu dùng cách trong uống ngoài xoa để cứu chữa

Lúc đó, đùi của Chu A Tú đã sưng húp lên bằng cái vai nước, đau nhức vô cùng, Chu A Tú trong lòng hết sức căm phẫn họ Kim nhưng không làm gì được.

Sau khi hai tiểu khải cho Chu A Tú uống thuốc và xoa bóp thì đùi họ Chu xẹp đi, từ từ hoàn hảo Hai người đỡ Chu A Tú vào trong, ngồi chung một chỗ với Cái bang Hồ Nam nghỉ ngơi dưỡng sức. Lúc đó, Kim Tam Nguyên có vẻ mãn ý, dương dương tự đắc, đứng ở giữa vòng nói to:

- Còn vị nào tài nghệ cao siêu, xin mời ra cho tại hạ được lĩnh giáo!

Kim Tam Nguyên vừa dứt lời thì trong Cái bang phía Nam bước ra một người cũng gầy ốm xanh xao, trạc độ ba mươi tuổi, cất tiếng cười ha hả:

- Kim lão tam, tiểu đệ muốn yêu cầu lão huynh hãy đem hai con rắn ra cho liệt vị đây cùng xem có được không?

Người nói đó ở trong Cái bang thuộc tỉnh An Huy tên Lộ Ngũ, trên giang hồ nổi tiếng về thuật khinh công nên có thêm biệt hiệu “Truy Phong Lộ Ngũ”.

Tuy vậy, trong Cái bang An Huy, chàng chỉ thuộc về hàng tiểu bối, thế mà cũng ngang nhiên ra tử thí với Kim Tam Nguyên.

Họ Kim thấy Lộ Ngũ bước ra và bắt mình phải bỏ rắn cho hắn coi, thì cười nhạt một tiếng mà rằng:

- Ngũ ca, có phải chính huynh cũng nuôi rắn độc nên muốn xem và đọ với rắn của đệ chăng?

Thường thường những người Cái bang ở thời Bắc Tống đều có bản lĩnh điều khiển rắn, họ dùng mồm hoặc ống tiêu bắt rắn làm trò chơi cho mọi người xem để tiện việc xin tiền.

Lộ Ngũ cười và đáp:

- Kim tam gia, tiêu đệ đây chỉ thuộc hàng tiêu bối, bản lĩnh kém cỏi nhưng rất ghét các loại Trường trùng, một người có bản lĩnh như Kim ca hà tất phải dùng rắn độc để hại người, tiêu đệ tuy bắt tài cũng xin đánh chết hai con độc xà đi để diệt trừ hậu họa

Kim Tam Nguyên trong lòng hết sức tức giận nhưng cũng gượng cười lớn lên một tiếng có vẻ kiêu ngạo và nói:

- Lộ Ngũ, người định đánh chết con rắn của ta Hay lắm, đây ta cho ngươi xem hai con rắn và ta thử coi mi đánh chết nó như thế nào

Nói xong, Kim Tam Nguyên cuốn tay áo lên, đã thấy hai con rắn lục màu xanh biếc cuốn ở hai cánh tay, giống rắn này gọi là Thanh Trúc xà, một thứ rắn tối độc, thân thể nhỏ bé như cây trúc, ít người trông thấy con nào dài đến một thước, nhưng đến nay họ trông thấy đôi Thanh Trúc xà dài tới ba thước thì bảo sao mà chẳng ngạc nhiên. Đôi Thanh Trúc xà này Kim Tam Nguyên đã nuôi hơn mười năm nay. Lúc đó hai con rắn thấy người lạ thì đều cất cao cổ lên thở phì phì. Truy Phong Lộ Ngũ chẳng tỏ vẻ gì sợ hãi điềm nhiên nói với Kim Tam Nguyên:

- Kim lão gia hãy giữ gìn chúng cho cẩn thận, tôi chỉ đếm từ một đến mười là đánh chết con rắn ở bên tay trái lão huynh, và tôi đếm thêm mười tiếng nữa thì con rắn bên tay mặt của huynh cũng chết nốt, cách đánh rắn của tôi cũng đơn giản, tôi chỉ dùng một cây roi bằng mây thôi!

Truy Phong Lộ Ngũ vừa nói dứt câu, chư Bang đều hoan nghênh như tràng pháo nổ, và lại có tiếng người cổ vũ:

- Như vậy thì bản lĩnh quả thật cao cường!

Nghe thấy Lộ Ngũ nói chỉ đếm đến hai mươi lần đã đánh chết cặp rắn của mình đã nuôi trên mười năm thì Kim Tam Nguyên vừa giận vừa tức nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Quả thật là hậu sanh khả úy! Họ Kim tôi lặn lội trong chốn giang hồ trên mười năm nay, chưa ai hại nổi cặp rắn này, nhưng cũng xin nói dứt khoát, nhà ngươi chỉ được dùng roi mây đánh nó chứ tuyệt đối nhà ngươi không được dùng ám khí hãm hại, nếu mi sai lời hứa thì ta quyết không thể tha thứ được!

Lộ Ngũ mỉm cười gật đầu:

- Được, tiêu đệ xin nhận lời, và xin chú ý, đệ bắt đầu!

Nói dứt lời, Lộ Ngũ rút một cái roi mây nhỏ bằng ngón tay bẻ dài chừng ba thước vút lên không phát ra hai tiếng “chúu chúu”. Kim Tam Nguyên vừa giang

hai tay ra Lộ Ngũ quát lên một tiếng, vung tít cây roi mây, đồng thời tay trái của Lộ Ngũ phẩy mạnh một cái đã bắn luôn ra hai cái kim vào tay trái của Kim Tam Nguyên đúng ngay “Khúc trì huyết”, họ Kim thật không sao ngờ tới, cánh tay bị tê dại đi, chỉ thấy Lộ Ngũ đếm một hai, cây roi mây của họ Ngũ đã đánh vút xuống ngay vào con rắn ở cánh tay trái của Kim Tam Nguyên. Các loại rắn độc rất kỵ với cây mây, con rắn bị đánh đau quá, quẫy mạnh một cái đã buông tuốt xuống đất, Lộ Ngũ đếm tiếng thứ ba, con rắn vừa mới cất đầu lên thì cái roi mây của họ Lộ đã đánh trúng ngay vào cái đầu con rắn nghe cái “Bốp” một tiếng, đầu con rắn đã nát bét. Con rắn giãy giụa vài cái thì nằm ngay đơ, chết liền tại chỗ.

Như thế, trước sau Lộ Ngũ mới đếm đến tiếng thứ ba đã đánh chết một Thanh Trúc xà của Kim Tam Nguyên, mọi người đều vỗ tay hoan hô ầm ĩ.

Kim Tam Nguyên cánh tay trái bị kim châm của Lộ Ngũ bắn nhằm hầy còn tê buốt, lại thấy con rắn quý của mình bị đánh chết thì quát to:

- Tiểu tử họ Lộ kia, chưa chi mi đã sai lời hứa...

Nói chưa hết câu, bỗng thấy cánh tay mặt của mình lại đột nhiên bị tê buốt không còn cựa quậy gì được, thì ra trong lúc bất ngờ tay mặt của họ Kim đã bị Lộ Ngũ phóng kim châm vào đúng huyết.

Ngay lúc ấy, Truy Phong Lộ Ngũ đếm lên một tiếng, cái roi mây đã vút đánh vèo một cái trúng ngay con rắn thứ hai ở bên cánh tay phải của Kim Tam Nguyên. Con rắn này rơi xuống đất, Lộ Ngũ đã đếm tiếng thứ hai thì ngọn roi lại quát trúng giữa lưng con rắn, và đếm tiếng thứ ba thì đầu roi đã trúng giữa đầu

Con rắn đã bẹp dí cái đầu, chết cong queo trên mặt đất. Tất cả Cái bang đều vỗ tay hoan hô, tiếng vang lên như sấm.